

Óda na poutníky tundrou

ch, mocný poutníče tundrou!

Jak silueta tebe a tvého mocného zvířete vyniká oproti obrovské oranžové ploše.

Dunivé kroky ohlašují tvoje stádo. Člověk a zvíře putují společně pustinou.

Spojeni duchem, oba se spoléhají na toho druhého. Nejsou jen zvířetem a člověkem, ale jsou rovnocennými společníky, kteří se navzájem potřebují, aby přežili.

Jak toužím běžet tundrou v jejich mohutných šlápějích.

Byla by to pro mě ta největší čest.

Ráno bychom sbírali barviva, abychom mohli namalovat své mamuty a pak jim do klů vyřezat ty nejdivočejší obrazy.

Pak bychom lovili krysy. Naše kyje by se snášely na ty malé škůdce a vytloukaly by z nich duši.

Večer bychom seděli u táborového ohně a já bych potěšil všechny kolem písňemi o jejich velikosti a půvabu.

Nabídli by mi mamutí sýr. Tak odporňé, a přitom tak léčivé jídlo.

Pojedli bychom čerstvou krysu a pak bychom ulehli ke spánku pod hvězdami.

Pomalů bych usínal zanořený do tepla mamutí srsti. Ta by mě chránila před chladem a mně by bylo příjemně.

Užili bychom si spoustu zábavy.

Neznámý autor